

[Simonsen.]

det er svært at tage stilling på nuværende tidspunkt, fordi der pågår undersøgelser om folkeskoleuddannelsen i forbindelse med udvidelse af undervisningspligten osv.; der er andre problemstillinger, der skal tages ind. Men i forbindelse med børneinstitutioner og plejehjem er vi parat til at gå i gang, fordi det klart er lagt op i rapporten, hvilke ting det drejer sig om.

Jeg synes også, det har gået som en rød tråd igennem de enkelte ordføreres indlæg, at det er nødvendigt at få slået bremserne i på dette område, og at det kan ske, uden at standarden sænkes. Jeg tror nok, at vi også her må tage i betragtning de udtalelser, som Det økonomiske Råds formand kom med for nylig i Landmandsbankens kvartals-skrift, hvor han satte tal på perspektivplan-redegørelsen, og hvor han bl. a. nævnte, at hvis det skulle gå, som redegørelsen forudsatte, ville man i 1985 med det samme direkte beskatningsgrundlag komme op på en momsprocent på 45. Det er en kraftig understregning af, at ingen i virkeligheden har lyst til og mulighed for overhovedet at køre videre ad den vej, som vi for øjeblikket bevæger os på.

Socialministeren gav i og for sig principiel tilslutning til de enkelte punkter, men det fremgår klart af ministerens indlæg, at der måske kan være lidt forskellige opfattelser af, hvor stramt disse ting skal fastlægges. Men det er jo en ting, vi kan diskutere i det udvalg, som forhåbentlig kommer til at arbejde med denne sag.

Men når socialministeren siger, at hun er bange for, at der skal blive alt for forenklede normer og standarder, for vi skulle gerne nå frem til, at der i hvert fald er legepladser, vil jeg gerne slå fast, at det er vel netop det, der er karakteristisk for debatten, for mens man for 25-30-40 år siden kunne have stor tvivl om, hvordan en institution kunne komme til at se ud, så tror jeg ikke, der er nogen, der i 1972 overhovedet ville forestille sig at bygge en børneinstitution uden en legeplads. Vi bygger selvfølgelig ud fra den tid, vi lever i. Det, der er problemet, er, at vi i og for sig bygger med henblik på de kommende år, ikke hvad der er aktuel mulighed for. Problemet er for mig at se i og for sig ikke det at undgå at sænke standarden på disse områder, for jeg tror ikke,

det vil ske; det har vi også befolkningen som garant for, fordi den ønsker, at der skal være en standard af et vist omfang.

Jeg vil gerne i den forbindelse komme med en kommentar til fru Inge Fischer Møller, som nævnte, at hun måske var en smule skeptisk, fordi det kunne være svært at finde de enkelte konkrete ting frem, hvor man kunne ændre på standarden. Dét må jeg sige, at hvis man f. eks. tager vejledningen om projektering af daginstitutioner for børn og unge, kan man godt, når man går den igennem, sige: nå ja, men er det ikke i og for sig naturligt, alt, hvad der står her? Men det, der for mig er det alvorlige i denne sag, er, at der står 30 sider om, hvordan man skal opføre en institution; og som det er anført af Kommunernes Landsforening sidste sommer, er det alle disse krav, der i sig selv virker oppustende på den økonomiske aktivitet.

Det er rigtigt, at det er svært at tage et enkelt punkt ud, men jeg tror til gengæld, det er vigtigt at blive enige om, at alle punkterne lagt sammen får det hele til at gå for vidt, får oppustningen til at gå stadig videre, og det er der ikke mulighed for ud fra den for os helt afgørende betragtning, at der også kommer et spørgsmål om lighedsprincippet ind i billedet.

Hr. Dahlgaard nævnte kødannelserne, og jeg er enig i betragtningerne omkring dette, for vi kan selvfølgelig godt bygge paladser til en minoritetsgruppe i samfundet, og de, der er så heldige at komme ind i disse paladser, kan være glade og lykkelige, men hvad med alle dem, der står udenfor, står på ventelisterne? Hvad med alle de husmødre, som gerne vil ud på arbejdsmarkedet, men ikke kan komme derud, fordi de ikke kan få deres børn på børneinstitution? Det, der for mig er afgørende, inden vi diskuterer en videreførelse af standarden, er, at vi i hvert fald kommer i den situation, at vi kan dække behovet for den enkelte i samfundet.

Må jeg sige til socialministeren, der siger, at der må være tale om en misforståelse i forbindelse med plejehjemmene, at det er da muligt, at spørgsmålet ikke er udtrykt godt nok. Det, jeg tænker på, er spørgsmålet om bygge- og boligudgifterne i forbindelse med plejehjemmene i forhold til de beskyttede boliger. Ordet refusionsprocent